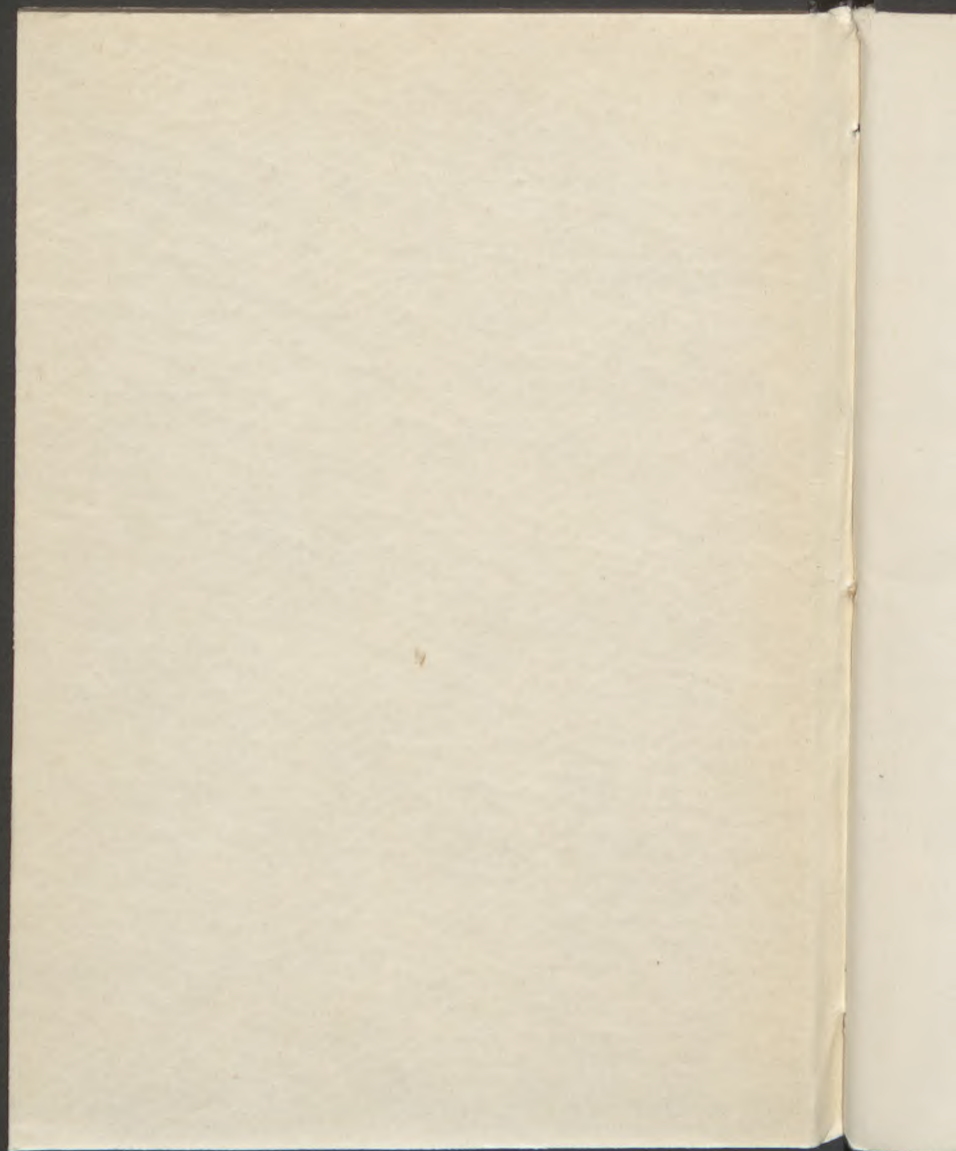
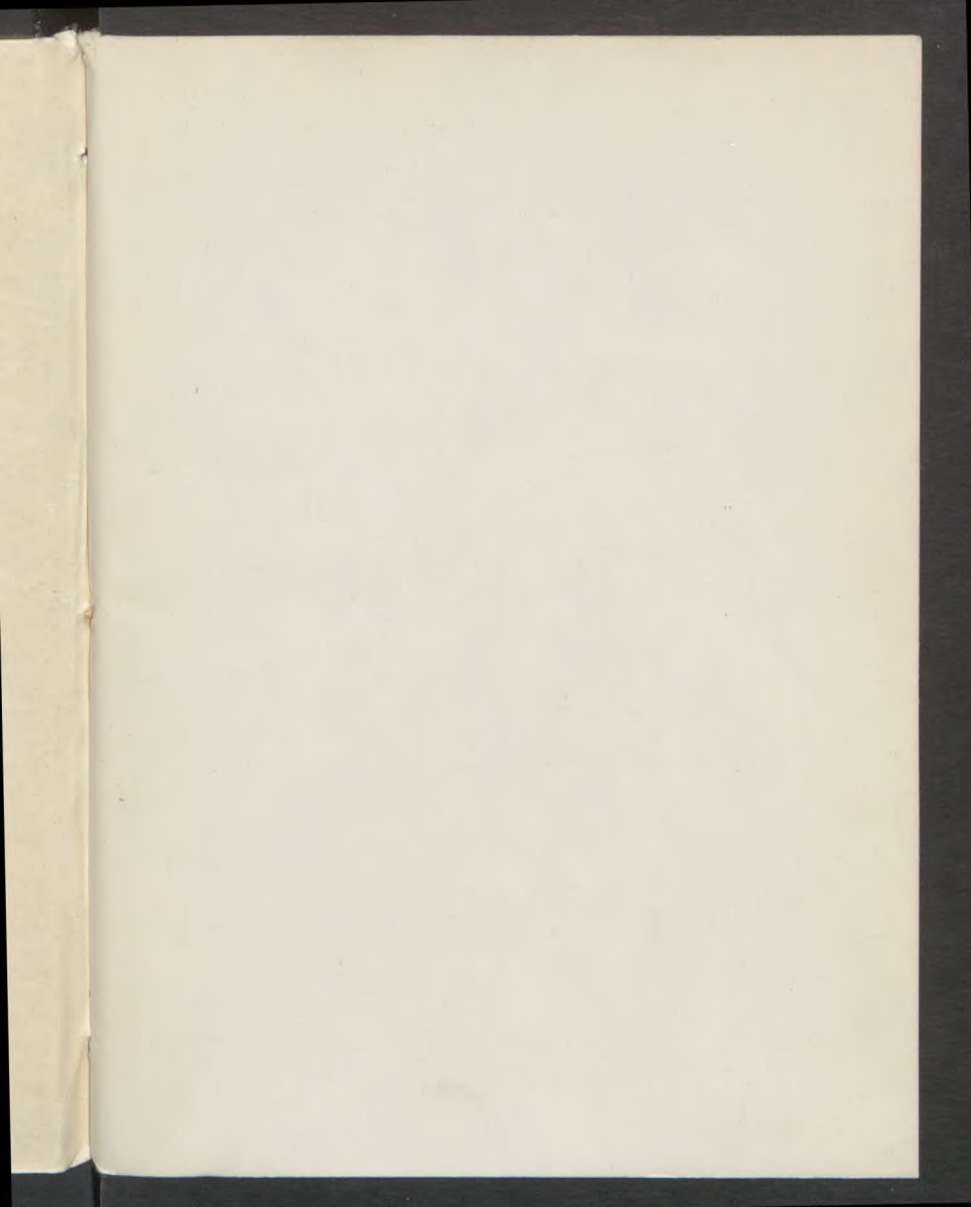

11244

134

17.

meg

11.244

GOSZTONYI ADÁM

11.244
HARC

AGENCY
AZ ÁRNYÉKKAL

134.

bc

134.

Megjelenik hétfőn és pénteken

HARC AZ ÁRNYÉKKAL

REGÉNY

IRTA

GOSZTONYI ÁDÁM

200 46

FEL
VES

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

bc

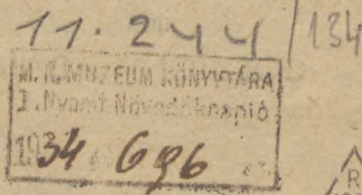
VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright 1934 by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A címlapot Haiman-Kner György készítette.

Foto: Fox.

Megjelenik hetenkint kétszer, hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 4.80 P, félévre 2.40 P

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza.

Hungária Nyomda R. T., Budapest.

Hetenkint két VILÁGVAROSI REGÉNY hétfőn (vidéken kedden) és pénteken I

I.

Azokban a napokban alig beszéltek másról New-Yorkban, mint az Árnyékról.

Az Árnyék legelső áldozata egy tizenhét éves lány volt. Ott találták meg hajnaltájban a Pelham Road környékén, majdnem ruhátlanul, hisztérikus ájulásban.

A rendőrségen magához tért kissé és még mindig reszketve a félelemtől, elmondta, hogy mi történt vele.

Miss Muriel Hutchinson, — így hívták a szép, fiatal áldozatot, aki egy előkelő ügyvéd lánya volt — egy barátnőjéhez igyekezett White Plainsre, ahol születésnap mulatságot tartottak. A kis roadsteren indult útnak. Már elhagyta a Pelham Bayt és kiért az országút néptelenebb részére, amikor hirtelen durranást hallott. A kormánykerék rázkódni kezdett a kezében, amiből rögtön észrevette, hogy a hátsó gumi pattant ki. Ezt egész természetesnek tartotta és az út szélére hajtotta az autót, hogy a kipukkadt gumit felcserélje a pótkerékkel.

Ekkor látta, hogy az út szélén álló cserjésből egy ember bukkant elő. Az ember kezében revolver volt, éppen visszatette a zsebébe.

Miss Muriel Hitchinson előtt egy pillanat alatt világossá vált, hogy az autó gumija nem önmagától pukkant ki, hanem azért, mert ez az ember belelőtt.

Miss Muriel segítségért akart kiáltani, de már nem volt rá ideje. Az idegen villámgyorsan megragadta, befogta a száját és behurcolta magával a cserjésbe... A többire nem emlékszik, mert elájult. A fején levő daganat azt mutatja, hogy a merénylő fejbevágtá, bár az is lehet, hogy a lány véletlenül vágta bele a fejét valamelyik fába, miközben támadója a fák között hurcolta.

Az orvosi lelet szerint Miss Muriel Hitchinson teste tele volt véraláfutásokkal és kék foltokkal, ami azt bizonyítja, hogy a gyalázatos merénylő ugyancsak durván bánt vele. A kiállott félelemtől hisztérikus sírógöres fogta el és lázas szavakat kiabált önkívületében, mikor hajnalban egy kiránduló társaság ráakadt a bokrok közt. Az autója ekkor nem állt már az út mentén, csak három nap mulva akadtak rá harminc mértföldnyire az eset színhelyétől egy elhagyott majorsági épület mellett.

Miss Muriel Hitchinson esete talán nem kellett volna különösebb feltűnést, ha négy nap mulva nem történt volna egy hasonló támadás New-York környékén egy védtelen lány ellen.

Ezúttal nem a lány ment autón, hanem a férfi hajtott egy sárga, nyitott turaautót, amellyel megállt a lány mellett és sétakocsizásra invitálta. A lány elfogadta a meghívást, mert füledt nyári

este volt, az a bizonyos párás meleg feküdt a városra, melynek kábító, ernyesztő gőzét még az éjszaka sem enyhíti s így arra számított, hogy az autózás enyhülést ad. A városon kívül a lány arra kérte lovagját, hogy forduljanak vissza.

De a férfi nem is felelt a kérésre. Némán ült a kormánykerék mellett, szemére húzott kalappal, hallgatagon és sötéten, mint egy árnyék. Aztán egy cserjéshez értek...

A lány sikítani akart, de alig hagyta el egy gyöngye sikoly az ajkát, kábító ütést érzett a fején. Aztán az árnyék megragadta...

Ekkor nevezték el az ujságok először a nőklabrlóját az Árnyéknak. A név rajta maradt és azontúl egyre gyakrabban ismétlődött meg az ujságok hasábjain. Az Árnyék ugyanis egyre merészebb lett. Már nemcsak egyedül levő nőket támadott meg, hanem szerelmes párokat is kirabolt.

A Lovers Lane-ne, a Szerelmesek Utján, megrabolta az út mentén eloltott lámpákkal veszteglő autókat, melyekben egy-egy szerelmes pár ült és revolverrel kényszerítette a kocsiban ülő férfit, hogy adja át a pénzét és — a lányt.

Megtörtént az is, hogy a férfi átadta a pénzét, de a nőt védeni próbálta. Ekkor az Árnyék kezében eldőrdült a revolver. A férfi véresen bukott vissza az ülésre, az Árnyék pedig megragadta a nőt.

A rendőrség ekkor azt hitte, hogy ezt a gonosztettet más valaki követte el, mert az Árnyék

eddig csak szerelmet és pénzt rabolt, de nem ölt. Az Árnyék azonban, úgy látszik, megrészegült a dicsőségtől, hogy az ujságok annyit foglalkoztak eddig véle és bántotta a hiúságát, hogy félelmetes hírét csökkenteni akarják. Levelet írt az egyik legnagyobb példányszámban megjelenő estilapnak és beismerte a gyilkosságot.

A levél nyomtatást utánzó betűkkel és csupa nagybetűvel volt írva.

KÉREM, KÖZÖLJÉK A KÖZÖNSÉGGEL ÉS
A RENDŐRSÉGGEL, — írta a gyilkos, —
HOGY ÉN ÖLTEM MEG AZT AZ EMBERT,
MERT NEM AKARTA ÁTADNI A NŐT. HA
NEM ÁLLT VOLNA ELLENT, SEMMI BAJA
SEM LETT VOLNA, MERT A FÉRFIAKTÓL A
PÉNZÜKÖN KÍVÜL SEMMIT SEM AKAROK.
EZT FIGYELMEZTETÉSÜL ÍROM A JÖVŐRE.

AZ ÁRNYÉK.

A levél fényképét az Evening Journal többszörösen felnagyítva az első oldalon közölte.

Írásszakértők analizálták a betűket és homlokágyenest ellenkező felfogásra jutottak a rabló személyére, külsejére, hajlamaira és lelki elvadultságára nézve. Egyes grafológusok azt állapították meg, hogy a szatír közveszélyes örvült, aki nagyzási mániában szenved, szerintük ezt mutatják a nagy betűk és túlzott sexualitásában kifejlődött benne az a rögeszme, hogy neki joga van minden nőhöz.

Mások azt vitatták, hogy a bandita semmivel sem abnormálisabb, mint a többi gangszter s csak azért választotta a bűnözésnek ezt a módját, mert kevesebb kockázattal jár, mint például a bankrablás.

A rendőrség egyelőre tehetetlennek bizonyult az Árnyékkal szemben. Kiderült ugyanis, hogy az Árnyék nem tartozott az alvilághoz, nem akadt egyetlen besugó sem, aki közelebbi információt tudott volna adni róla s így a rendőrség csak a sötétben tapogatódzott.

Az áldozatok sem tudtak kielégítő személyleírást adni róla. Csupán annyit lehetett megállapítani a vallomásokból, hogy az Árnyék középtermetű barna fiatalember.

Ez nem volt olyan nyom, amelyen a rendőrség elindulhatott volna. Kissé közelebb jutott a rendőrség az Árnyék elfogásának reményéhez, amikor az egyik áldozat azt a leírást adta, hogy a rabló homlokán, ott, ahol a haj kezdődik, egy régi sebből eredő vágás van. Ezt az észrevételt azonban csak egy lányostermetű özvegy tette, a többi áldozat, úgy látszik, nem volt annyira hidegvérű, hogy izgalmában ilyen apró részletet meg tudott volna figyelni.

Nem volt senki más, aki ezt a körülményt megállapította volna, úgy, hogy nem lehetett bizonyosnak elfogadni.

Volt azonban egy nyom, mely a gyilkosság után maradt a rendőrség kezében. A gyilkosság színhelyén — az autóban — ugyanis egy kezelő

gombot találtak, mely nem volt a megölt emberé. Egy fekete onyxgomb volt, a közepén por-szemnyi nagyságú gyémánttal...

Úgy látszik az Árnyék akkor vesztette el ezt a kézelőgombot, mikor az udvarló lelővése után megragadta és elhurcolta a lányt...

A kézelőgomb, mint ékszer, nem volt értékes, de azt mutatta, hogy az Árnyék voltaképpen nem valami rosszul öltözködő csavargó, hanem rendesen, sőt az is lehet, hogy elegánsan öltözködő fiatalember. Ki tudja, talán foglalkozása is van, nappal normális életet él és csak este megy szörnyű kalandjai után...?

Egyedül jár, nincsenek társai, nem tartozik az alvilághoz, ami majdnem lehetetlenné teszi az elfogatását. A bűntény után úgy eltűnik, hogy a detektívek azt sem tudják, hol keressék. Az Árnyék valóban méltó a nevéhez...

New-Yorkban félni kezdtek a nők.

Eleinte, amíg az Árnyék csak szerelmet rabolt és nem történt gyilkosság, akadtak merészebb lányok, akik mulatság közben, pár pohár whisky után, tréfásan odasúgták a barátnőjüknek:

— Most igazán érdekes lenne, ha az Árnyék elrabolna!...

De ezeknek a tréfás megjegyzéseknek a gyilkosság után végük szakadt és az Árnyék említésére borzongás szaladt végig minden nőnek a hátán, mikor az esetek ismétlődtek.

Az Árnyék egyre nőtt, egyre fenyegetőbb lett és ráfeküdt a felhőkarcolók irodáira, a műhe-

lyekre, ahol ezer és ezer lány dolgozott, a Bronxban és Brooklynban levő csendes családi házakra, az egész nyolcmilliós New-Yorkra...

II.

Julia kijött az irodából. A Yorkvilleben dolgozott egy építész irodájában. Onnan akart hazamenni az Astoriában levő lakására, ahol együtt lakott két másik lánnyal, Grace-l és Shirley-vel.

Este hat óra volt és Julia megállt a Harmadik Avenuen.

A feje felett dübörögve, csörömpölve, zengve rohant el az elevated hosszú kocsisora. Júlia szinte félve húzódott a pályát tartó vasoszlophoz, mert az volt az érzése, hogy az egész rögtön leszakad a zsúfolt embertömeggel rohanó nehéz vasúti kocsik alatt. Kislány korában a folyó partján játszottak egyszer a vasúti híd alatt. Mikor a vonat jött, el akart szaladni, de a fiúk nem engedték. Az első pillanatban még felnézett s a pálya részein látta a fényes kerekeket gurulni a feje fölött, aztán meglapulva lehunyta a szemét, de még úgyis hallotta a száguldó masina dübörgését, zörgő csattogását és a szívéig érezte az egész vasalkotmány idegremegtető rázkódását...

Pontosan így érezte magát most is.

— Még egy kissé gyöngék az idegeim New-Yorkhoz — gondolta magában bágyadtan, mikor átért a másik oldalra.

Júlia ugyanis nem volt newyorki lány. Kansasból került fel ide, egy kis farmról, a világ legnagyobb metropolisába. Mikor a szülei meghaltak, a szomszédos kis városba költözött a nagynénjéhez.

Ella néni szigorú, erkölcsös, de jóságos természet volt. Rendben tartotta nemcsak a házat, de Júlia lelkét is. Azt azonban mégsem tudta megakadályozni, hogy Júlia szívében ki ne virágozzék a vágy a színpad után, ragyogni, dicsőségben fürödni. Júlia ugyanis kimondottan a legszebb lány volt a kisvárosban. Szőke hajához nagyon jól illett kék szeme s gyermekesen ívelt ajkai akkor is mosolyogni látszottak, amikor egész komoly gondolatok forogtak fehér homloka mögött. Valószínűleg ez volt az oka, hogy Palmerton egész ifjúsága rajongott Júliáért és nem volt olyan műkedvelő előadás, amelyen őt ne kérték volna fel szereplésre.

Igy fejlődött ki Júliában az a vágy, hogy a nagyvilágba kerüljön, New-Yorkba, a Broadwayra, ahol megmutogathatja a szépségét. Természetesen nem mondta meg Ella néninek, hogy miért akar New-Yorkba menni, mert akkor Ella néni sosem engedte volna el. Júlia hosszú éjszakákon keresztül töprengett, míg végre kifőzte a tervet, hogyan nyerje meg a nagynéni beleegyezését. Azt mondta neki, hogy tanulni szeretne, például a lakásberendezési művészetből szeretne oklevelet nyerni, amit a newyorki Columbia egyetemen tanítanak ..

— De miből fogsz addig megélni? — kérdezte Ella néni.

— Oh, majd dolgozom közben — felelte Júlia készségesen — irodába járok és este fogok tanulni...

Ella néni végre is beleegyezett. Jó tanácsokkal látta el Júliát, hogyan viselkedjék és lelkére kötötte, hogy soha, semmi körülmények között ne szálljon be idegen férfi autójába, amire a közönséges amerikai lányok oly könnyen kaphatók...

Júlia megígért mindent és elment New-Yorkba. Az álmai természetesen nem váltak valóra, semmiféle színpadon nem tudott elhelyezkedni és New-York lármája, zaja, rohanó élete úgy kifárasztotta, hogy legjobban szeretett volna visszamenni a kis kansasi városba. De szégyelte magát a palmertoni ifjúság előtt s így nem adta be a derekát, hanem New-Yorkban maradt. Szerencsére Ella néni gondos nevelésének, értett az irodai munkákhoz és kapott is irodai állást Yorkvilleben egy építésznél, ahol eleget keresett arra, hogy fentartsa magát.

Júlia két másik lánnyal lakott együtt, akiket szintén a Brodway színes csillogása vonzott fel vidékről. Grace és Shirley is a színpadi álmok hajótöröttjei voltak, csakhogy mégis más világ-szemlélettel nézték az életet, mint Júlia. Ők ugyanis nem farmon nevelkedtek, hanem nagyvárosokban, az egyik Toledóban, a másik Bostonban s onnan szöktek ide. Shirley jutott közülük legközelebb a színpadhoz. Ő ugyanis be-

került egy operett girl csapathba, majd, mikor az operett lekerült a műsorról, egy night clubba szerződött, ahol a szokásos kis revű keretében egy ének- és két táncszámot adott elő a partetten.

Grace viszont manikűrös lány lett a Broadway egyik mellékutcájában egy borbélyüzletben, ahol jól keresett.

A három lány, a különböző foglalkozások el- lenére is jól megfért egymással az Astóriában levő közös lakásban. Talán azért, mert napon- ként csak igen rövid ideig lehettek együtt, mi- után mindegyik más időben dolgozott s csak ilyenkor, a késő délutáni órákban kerültek össze, mielőtt Shirley elment szerepelni az Ezüst Pa- pucsba...

Júlia most éppen hazafelé igyekezett az astó- riai közös lakásba. Elhatározta, hogy nem megy a zsúfolt magasvasúton, hanem villamosra száll s azon megy le az 59-ik utcai hídig, hogy úgy- jusson át az East Riveren.

A Harmadik Avenue és a 75-ik utca sarkán várta a villamost, amely minden sarkon megáll, ha kézfelemeléssel int valaki az utcasarkon a kocsivezetőnek, hogy fel akar szállni.

Júlia azonban elfelejtette, hogy a páratlan számú utcasaroknál várakozik s a villamos csak a páros számú utcáknál áll meg ezen az Ave- nuen. Csodálkozva és csalódottan nézett maga- elé, mikor a zöld kocsi tele utasokkal elrobogott mellette.

— Úgy látszik, nem látott meg a vezető — morogta Júlia zavartan és kissé szégyenkezve, ahogy a kocsi után nézve ott maradt az utcá-sarkon.

Ekkor egy autó állt meg mellette.

Az autót középtermetű, jól öltözött fiatalember vezette. Sötét haja gondosan volt elválasztva és sűrű szemöldökei alól két fényes, fekete szem ragyogott Júlia felé.

A fiatalember nem szólt semmit, csak megállt a nyitott autóval Júlia mellett és az autó ajtaját — newyorki szokás szerint — hívogatólag ki-nyitotta a lány előtt.

Júlia tagadólag akart inteni a fejével és el akart fordulni. De nem ezt tette.

Maga sem értette, hogy miért bólint a fejével és miért száll fel szó nélkül a nyitott kocsiba? Hiszen azelőtt sosem fogadott el ilyen invitálást; pedig máskor is megtörtént már vele útközben, hogy fel akarták venni egy-egy autóból. Miért szállt hát most be? Miért nem jutott most eszébe Ella néni, aki a lelkére kötötte, hogy soha semmi körülmények között se szálljon be idegen ember autójába...

Júlia mindenről megfeledkezett. Fáradt volt; haza akart jutni s a fiatalember fényes, fekete szemében valami olyan barátságos melegséget látott, ami eloszlatta minden félelmét. Olyan természetesen, olyan magától értetődő közvetlenséggel állt meg mellette az autóval, olyan egyszerűen nyitotta ki Júlia előtt az autó ajtaját, mint

aki biztosra veszi, hogy a lány be fog szállni. Mintha régi ismerősök lennének...

A fiatalember most rákapcsolta a sebességváltót és az autó elindult abban az irányban, amerre a villamos ment el az előbb Júlia orra előtt.

— Hazafelé? — kérdezte most a fiatalember, anélkül, hogy ránézett volna Júliára.

— Igen — mondta a lány — Astóriába...

És csendesen bemondta a címet is.

— 476 Grand Avenue...

A fiatalember nem kérdezett többet. Szóltalanul hajtott, felkanyarodott az 59-es hídra, amelynek forgalmában szokatlan ügyességgel vezette a kocsiját.

Júlia még most sem aggódott. Teljes biztonságban érezte magát a fiatalember mellett, csak azt furcsálta, hogy az nem szól semmit. Azt ugyan feltételezte, hogy a fiatalember nem fog visszaélni a helyzettel, de azt mégis csodálta, hogy nem igyekszik vele megismerkedni.

Be sem mutatkozik, a nevét sem mondja meg és az ő nevét sem kérdi.

— Talán nem tetszem neki? — gondolta magában Júlia kissé megsértődve és naívvul.

De akkor már ott voltak az Astóriában, a Grand Avenuen, a 476. számú apartement-ház előtt.

— Ez az a ház? — kérdezte a fiatalember.

— Ez az — felelte Júlia — köszönöm, hogy elhozott.

— Szívesen — felelte a fiatalember és kinyitotta Júlia előtt az ajtót.

A lány után nézett, amíg az bement a házba, aztán elzúgott az autóval.

III.

Júlia otthon találta mindkét barátnőjét. Grace pongyolában ült a tükör előtt, Shirley pedig kombinében hevert a kereveten.

— Júlia — kiáltott fel Shirley — milyen korán jöttél hazal

— Autón jöttem — felelte Júlia és elmondta a kalandját.

Grace és Shirley egyszerre csapták össze a kezüket.

Korántsem álltak olyan szigorú erkölcsi alapon, mint Ella néni, de azért most ők is megbotráncoltak Júlia merészségén.

— Hogy mertél egy idegen ember kocsiába szállni! Hátha éppen az Árnyék lett volna...

Júlia egy pillanatra megdöbben, de aztán megrázta a fejét.

— Nem hiszem — mondta szelíden — olyan rendes fiúnak látszott! És olyan szép szeme van.

— Szerencsétlen! — korholta Grace — éppen te tudod megítélni, hogy mi lakik egy emberben...!

Aztán Shirley kezdte faggatni Júliát, hogy mit mondott az Árnyék, hogy viselkedett, próbált-e újabb randevút kérni?

— Ne mondjátok róla, hogy ő az 'Árnyék' — felelte Júlia elkedvetlenedve, majdnem sírva — különben is nem kért randevút, rám sem nézett, nem is fogom soha többé az életben látni...! És most már ne beszéljünk róla többet...

IV.

Julia másnap a magasvasuton akart hazamenni, de mielőtt a lépcsőn felment volna meg gondolta magát. Valami vonzotta, hogy az utcasarokra menjen, ahol tegnap a villamosra akart felszállni.

A tegnapi fiatalember csakugyan megint ott állt egy autóval. Köszönt és kinyitotta Julia előtt az ajtót.

Julia most már mosolygott és úgy szált be a kocsiba. Csak akkor vette észre, hogy nem azon a kocsin ül, amin tegnap. A fiatalember egy másik autót vezetett. Tegnap egy Buick-kocsi volt, ma pedig egy Nash...

Julia elcsodálkozott kicsit, de nem soká töprengett ezen. Inkább az foglalkoztatta, hogy a fiatalember milyen keveset beszél. Julia ezt már túlságosan tartózkodásnak találta...

Már a házuk felé közeledtek és a fiatalember még mindig nem használta ki az alkalmat, hogy beszélgetést kezdjen. Végre is Julia kérdezte meg:

— Hogy hívják magát?

— Bill — felelte egyszerűen a fiatalember és

hirtelen egyet csavart a kormánykeréken, mert egy utcaseprő tolókosija került eléjük. Bill hihetetlen ügyességgel kikerülte az akadályt. Igaz ugyan, hogy majdnem súrolta az utcaseprő kordeját, mire az körülményes káromkodásban tört ki, de Bill nem felelt erre semmit, csak szeliden elmosolyodott.

— Engem Júliának hívnak — mondta meg most Júlia is a nevét.

— Well, Júlia — mondta erre Bill —, hogy tetszik ez a kocsi? Ügye, símábban megy, mint a Buick, amiben tegnap mentünk?...

— Úgy rémlik, hogy símábban...

— Igen, a Buicknál valami baj van a differenciállal...

Többet nem beszéltek, amíg csak oda nem értek a ház elé. Bill most se kérdezte meg, hogy mikor találkozhatnak újra Júliával. Egyszerűen köszönt Júliának, aztán továbbhajtott.

De másnap megint várta a szokott helyen.

Most ismét más autóval volt, egy sötétzöld Dodge cabriolettel.

Bill ezúttal is igen keveset beszélt. Ügylátszik nagyon lefoglalta az autó hajtása. Csendesen és figyelmesen nézett maga elé és néha egészen különös kifejezés jelent meg a szemében.

— Mire gondolsz? — kérdezte tőle hirtelen Júlia.

Bill felkapta a fejét, mintha hirtelen megzavarták volna valamiben.

— A motort hallgatom — mondta kissé idegesen —, nem hallja ezt a kopogást?

— Nem hallok semmit — felelte Júlia kissé sértődötten.

— Én pedig azt hiszem, hogy az egyik szelep nem működik rendesen — és továbbra is csendesen nézett maga elé...

Negyednap Bill nagy Hudsonnal jött, aztán Hupmobile, Pontiac, Odsmobile, Pierce-Arrow, majd Chrysler kocsí következett.

Júlia eddig nem szólt a barátnőinek, de most bevallotta otthon, hogy már több mint egy hete Billel jön haza és hogy Bill mindennap más autóval várja.

— Persze — kiáltott fel Shirley —, mondtam, hogy ő az Árnyék! Senkinek sincs annyi autója, hacsak mindennap nem lop egy másikat!

— Hogy mondhat szívet! — sértődött meg Júlia. — Bill nem olyan, mint egy autótolvaj!

— Óh, te nagy emberismerő! — gúnyolódott Shirley —, hát honnan van neki ennyi kocsija, hogy minden napra jut egy másik?

Júlia megzavarodott.

— Azt nem tudom. Még nem kérdeztem meg tőle...

Másnap este azonban vidáman jött haza a magyarázattal.

— Bill azt mondta, hogy használt autókkal kereskedik. Ügynök egy nagy cégnél s ő adja el a legtöbb használt autót...

Shirley gúnyosan elmosolyodott.

— Könnyű azt mondani! Persze, te elhiszed neki...

— Elhiszem — felelte Júlia harciasan —, miért hazudná ezt? Hiszen könnyű meggyőződni róla, hogy tényleg ott dolgozik-e annál a cégnél.

— Nem bizonyít semmit — vágott közbe Grace a manikűrös ollóval a kezében —, még ha csakugyan ott dolgozik is nappal. Attól még mindig ő lehet este az Árnyék... Az is mindig más autóval dolgozik!...

— Nem beszélek veletek Billről többet — mondta mérgesen Júlia —, irigyek vagytok és csak azért beszéltek, hogy elvegyétek a kedvem tőle...

Grace megvonta a vállát, a rádióhoz lépett és csavargatni kezdte.

— Az Árnyék... — hallatszott a rádióból.

Grace hangosabbra csavarta a rádiót.

— Az Árnyék még mindig nem került a rendőrség kezére... — harsogta a rádió —, a hatóság 10.000 dollárt tűzött ki annak, aki élve, vagy halva elfogja, vagy pedig a rendőrséget olyan nyomra vezeti, mely az Árnyék elfogatását eredményezi...

V.

Grace egy erős férfikezet manikűrözött a borbélyüzletben. Az erős férfikéz egy jóképű, borotváltarcú gentlemanhez tartozott. Grace hozzászokott, hogy a vendégei fecsegjenek, sőt ez már gyakran untatta is, így tehát jólesett neki, hogy

A borotváltarcú gentleman némán tűrte a köröm-
operációt.

Grace is szótlánul dolgozott, amikor azonban
a férfi jobbkezét kivette a szappanos vízből és
elkezdte vágni a körmöket, hirtelen felkiáltott.

Az egyik ujjon ugyanis egy csúnya, véralá-
futásos foltot fedezett fel, mely arra mutatott,
hogy a körmöt erősen megütötték.

— Hű — mosolygott Grace a borotváltarcú
gentleman arcába —, ezzel a körömmel mi tör-
tént?

— Becsíptem egy lakatba — felelte a férfi
derülten.

— Hát mi maga? Betörő? — kérdezte Grace
tréfásan, mert tudta, hogy ez a tónus jól áll neki
s ebben a borbélyüzletben, itt, a Broadway mel-
lett az ilyesmit megengedik.

— Nem — felelte komolyan a férfi —, de-
tektív vagyok, Conelly a nevem.

— Ah, Conelly! — kiáltott fel Grace.

— Hallott már rólam?

— Igen, hallottam a nevét. Az újságokban is
olvastam. Nos, Mr. Conelly, mi van az Árnýék-
kal?

— Mostanában nem sok. Nagyon elcsöndese-
dett. Két hét óta nem ad életjelt magáról.

— És mit gondol, miért? — kérdezte Grace
érdeklődve.

— Bizonyára megijedt — mondta Conelly. —
Mostanában ugyanis erősen rávetettük magun-
kat, hogy elfogjuk. Kettőzött figyelemmel les-

sük azokat a helyeket, ahol gondoljuk, hogy újabb áldozatokat szedhet, sőt megpróbálkozunk csalétekkel is...

— Csalétekkel? — csodálkozott Grace.

— Na igen! Tudniillik párokat küldtünk ki előre és lesbeálltunk. De az Árnyék úgylátszik megneszelte a dolgot és beszüntette egyelőre a működést...

— Hátha nem is azért szüntette be? — mosolygott Grace. — Hanem azért, mert szerelmes,

— Tyhú, vigyázzon drágám arra a megütött körömmel! Juj, belevágott! Vérzik?

— Nem. Semmi baj!...

— Hagyja úgy, ahogy van... Mondja, hogy érti azt, hogy az Árnyék szerelmes?

— Butaság, csak arra gondoltam, hátha talált egy lányt, akinek komolyan udvarol?

— Miből gondolja ezt?

— Mondom, hogy butaság. Csak azért jutott eszembe, mert a barátnőm a multkor azt az oslobaságot csinálta, hogy beszállt egy idegen fiatalember autójába...

— Nos és? — kérdezte Conelly izgatottan előrehajolva. Nem is vette észre, hogy Grace közben megint belevágott a körme alá.

— És — semmi! A fiú azóta minden nap hazaviszi az autót. Udvarol neki a maga módján.

— De hisz ez természetes — mondta Conelly csalódott arccal.

— Nem olyan természetes — mondta Grace —, az a fiú olyan különösen viselkedik, hogy

csuda. Minden nap más autóval jön. És amióta megismerkedett a barátnőmmel, azóta az Árnyék nem követelt el semmit...

— Hm — felelte Conelly —, azért nem kell mindjárt rosszra következtetni... nem kell rémeket látni, kedves... hogy is hívják magát?

— Grace.

— Mit szólna hozzá, kedves Grace, ha munka után hazakísérném magát?

— Nagyon szívesen — mosolygott Grace —, de úgy látom, magát nem annyira én, mint inkább az a 10.000 dollár érdekli, amit az Árnyék fejére kifizettek...

— Amiből a nyomravezető is szép pénzt kap, — mondta Conelly mosollyal az ajkán, de közelhajolva a lányhoz, hogy a körülöttük levők ne hallják, miről beszélnek —, azonkívül, amennyiben a szimatja helyesnek bizonyul, a barátnőjét is megmenti...

— Istenem — sóhajtott a Grace elsápadva az izgalomtól —, hát maga tényleg lehetségesnek tartja...?

— Minden lehetséges — mondta Conelly közbösen.

— Jaj, én figyelmeztetem Júliát...

— Ne figyelmeztess! Nem szabad elhamarkodni semmit! Ha a gyanú alaptalan, akkor nincs értelme a figyelmeztetésnek, ha pedig a gyanúja alapos, akkor még kevésbé szabad szólni róla. Egyelőre hagyni kell, hogy mi fejlődik ki a dologból...?

— De hisz akkor Júlia állandó veszélyben fog rogni!

— Sajnos, az lehet. Ő az áldozati bárány, amelyet kitesznek a dzsungelben, hogy léprecsalják vele a tigrist.

— Szegény Júlia! Tényleg olyan ártatlan, mint egy bárány!

— Mindenesetre szóljon Júliának, hogy hívja fel egyszer magukhoz a barátját. Csináljanak valami olyan mulatságfélét. Persze, én is ott leszek, maga fog meghívni, Grace. De a többieknek nem kell tudni, hogy ki vagyok. Aztán majd megnézem a Júlia barátját...

— Helyes...

— Tyű, Grace, most látom csak, mit csinált a körmeimmel? Azért egy kis körmöt hagyhatott volna az ujjaimon...!

VI.

— Mit szólna hozzá Júlia? — kérdezte Bill aznap este a lánytól —, ha ma este nem mennénk haza, hanem kihajtanánk kissé a városhól?

Júlia kissé meg volt lepve és nem felelt rögtön.

— Ez a Studebaker nagyon simán megy a sima terepen, de szeretném kipróbálni, hogy veszi az emelkedéseket? Átmehetnénk a Hudson másik oldalára, a Palisade-hegyre...

Bill egy kissé akadozva beszélt. Mintha zavarban lett volna. Mintha egy előre elkészített ha-

zugságot mondana. Vagy csak Júlia képzelte így?

Egy pillanatra eszébe jutott mindaz, amit a lányok beszéltek Billről, amikor félig tréfásan, félig gyanakodva mondták róla, hogy ő az Árnyék. Eddig még mindig csak a városban autózta őt Bill! Most pedig egyszerre ki akarja vinni a városhból egy ürüggyel...

Ekkor Júlia a kezén érezte Bill kezét és a szeme találkozott a fiú fényes, fekete szemének pillantásával. Elszégyelte magát az ostoba gyanu miatt és nyugodtan mondta:

— Menjünk!

A Ferry, vagyis a nagy gőzkomp, melyre negyven-ötven autó is felfér egyszerre, vitte át őket a Hudson másik oldalára. Az alkonyat lila fátylakat dobott a Hudson tengerszélességű vizére, mely lassan hömpölygött az öböl felé. A dokkokban hatalmas óceánjárók pihentek, némelyik füstölögve, mintha pihegne a fáradságtól, ahogy egy másik világrészből egyfolytában idáig futott.

A felhőkarcolók ablakaiban már világosság csillogott, mintha óriási malmok volnának, melyekben folyik a munka, mint egy óriási gépezetben. A tornyok beleszűrődtek az égboltozatba s az Empire State Building csúcsa elveszett egy alacsonyan úszó felhőben...

— Nézze, milyen szép! — kiáltott fel Júlia.

— Maga még nem látta innen a vízről New-Yorkot?

— Láttam, de még mindig gyönyörködni tu-

dok benne. Én ugyanis nem vagyok newyorki. Kansasból jöttem...

— Igazán?! — kiáltott fel élénken Bill. — Én is ott születtem, Kansasban, egy farmon...

Júlia önkénytelenül a kezét nyújtotta Billnek. Volt ebben valami összefogás, ahogy a nyugat két gyermeke üdvözli egymást itt a felhőkarcolók tövében.

Júlia most egyszerre megértette, hogy miért nem félt egy pillanatig sem Billtől, miért találta az első alkalommal is olyan magától értetődőnek, hogy beül a kocsijába, miért érzett olyan ösztönszerű bizalmat a fiú iránt?

Átérték a másik partra.

Bill a kormánykerékhez ült és hajtani kezdett északnak a Jersey-parton a Palisade felé. A közlekedés egyszerre eltűnt az arcáról. Úgy nézett maga elé, mintha szórakozott lenne, vagy mintha forgatna valamit a fejében.

— Min gondolkodik megint? — kérdezte Júlia.

— Kihagy a motor — mondta Bill kedvetlenül —, az egyik szelepet be kell majd reszelni. Nem hiszem, hogy felvisz a hegyre a harmadik sebességgel...

Júlia tréfálni próbált.

— Ez a legnagyobb gondja?

— Ez! Mert holnap el kell adnom ezt a kocsit. És nem szeretek becsapni senkit...

Már felfelé mentek.

Bill rálépett a gyorsító pedálra s egyre több benzint adott a motornak. A serpentin út felfelé haladt s a Studebaker szépen, egyenletes gyorsasággal kapaszkodott fel velük egyre magasabbra, úgyhogy egyes kanyarulatoknál már mélyen alattuk látszott a Hudson és a folyón túl az est fényébe burkolódzott város. Mintha óriási fátyolt terítettek volna a milliós metropólisra, egy fátyolt, amelyen milliárdnyi csillagfény villog keresztül...

A kocsí megállt velük a sziklás hegytetőn.

— Milyen szép — sóhajtott fel Júlia, ahogy lenézett a folyón túl, a lámpafényben fürdő városra.

Bill a Studebakert nézte sugárzó arccal.

— Nem hittem volna, hogy ez az öreg jószág feljöjjön ide, harmadik sebességgel...

— Más mondanivalója nincs? — kérdezte tőle Júlia szigorúan.

Bill egyszerre elkomolyodott.

— De igen — mondta halkán és Júlia egyszerre rémülten érezte, hogy a fiú arca lángba borul és olyan tüzes lesz, hogy szinte érezni közelről az izzását. A fekete szemekben sötét láng villan fel, két erős férfikéz megragadja és vas-karok fonódnak a teste köré oly erővel, hogy szinte össze tudnák roppantani a csontjait.

Júlia megremegett.

Most egyszerre rémület fogta el, igazi rémület, összekeveredve a szüzi ijedtséggel, mely egy si-

kolyban buggyant fel a torkára. De csak igen halkán, igen kicsit tudott sikoltani, mert egy forró férfiszáj lezárta az ajkát.

— Ez! — suttogta a férfiszáj. — Ezt kellett még megmondanom!...

— És most megyünk szépen vissza — mondta Júlia, mikor kibontakozott az ölelésből.

— Jó, — felelte csendesesen Bill és visszaült a kormánykerék mellé, — úgyis kíváncsi vagyok, hogy működnek a fékek a lejtőn...

Júlia dühös lett ezért a megjegyzésért.

— Hogy lehet valaki ilyen bolondja az autók-nak! — gondolta magában duzzogva. — Hiszen többet törődik a motorral, mint a szívemmel.

És majdnem sírva fakadt.

Bill, mintha csak megérezte volna, hogy mi bántja Júliát, később megszólalt.

— A nagyapám lovakkal kereskedett Kansas-ban. A legjobb üzleteket csinálta, mert törődött a lovakkal, ismerte őket. Én a legtöbb használt autót adom el a cégnél, mert magam próbálom ki valamennyit, ismerem őket, törődöm velük; hogy jó állapotban kerüljenek tovább. Fontos, hogy az ember a mesterségét is szeresse...

Ekkor már újra Astóriában voltak, a Grand Avenuen, a kapu előtt. Bill megállította a Studebaker-t.

— Bill — suttogta Júlia elérzékenyülve — nem mondanád még egyszer, amit a hegytetőn mondtál?...

VII.

— Hol voltál, az Isten szerelméért? — kiáltottak föl Grace és Shirley egyszerre, mikor Júlia belépett a szobába. — Már telefonálni akartunk a rendőrségre...

— Hiszen még csak este tizenegy óra — mondta Júlia csodálkozva —, nem értem, miért vagytok annyira megijedve?

Grace már éppen felelni akart, de aztán mégis elnyelte, ami az ajkára toltult. Végül csak annyit mondott:

— Billel voltál?

— Igen — felelte Júlia egyszerűen —, kiutaztunk kissé a szabadba. Jólesik az ilyen nyári esztén. Bill ki akart próbálni egy kocsit, egy Studebakert, hát felkapaszkodtunk vele a Palisade szikláira...

— Brrr — rázkódott meg a gondolattól Shirley — és hogy folyt le a kirándulás? Mondj el mindent, Júlia, de őszintén...

Júlia mesélni kezdett. Mindent elmondott, Bill szótlanságát, izgatottságát a kocsi miatt, az útírányt, ahogy felkapaszkodtak a hegyre s aztán ahogy megálltak a hegytetőn...

A két lány ennél a pontnál ideges lett.

— És aztán? — kérdezte Grace csillogó szemekkel. — Aztán mi történt?

— Aztán megcsókolt — mondta Júlia egyszerűen.

— Más nem történt? — kérdezték csalódva.

— Nem. Mi történt volna?

— Mindegy — felelte Grace —, azért mégis arra kérlek, Júlia, ne ismételd meg az ilyen kirándulásokat Billel. Lehetséges, hogy Bill kérni fog rá, sőt valószínű, hogy megint ki akar vinni a városból valamelyik autóján, de te ne menj többet. A saját érdekében kérlek, hogy ne menj el vele sehová, a mi tudtunk nélkül...

Júlia csodálkozva nézett barátnőjére.

— Nem értelek, Grace. Téged se, Shirley. Mit aggódtok úgy értem? Elvégre ugyanolyan idős vagyok, mint ti. Ha nem is nevelkedtem Toledóban, vagy Bostonban, azért én is tudok magamra vigyázni. És én sose mondom, hogy jelentsetek be nekem, hogy hová mentek. Én épp olyan szabad és független vagyok, mint ti. Shirley például elmarad egész éjszakára, egy night clubban énekel, sőt iszik is a vendégekkel és én még sem kétkedem benne, hogy nem tud vigyázni magára.

— Nem is ajánlom, hogy kételkedj benne — kiáltott fel Shirley megsértődve —, azért, hogy az ember jót akar neked, még nem jogosít fel arra, hogy sértő célzásokat tegyél mások erkölcsére. Te kis vidéki ártatlanság, te!...

— Hát akkor hagyjatok engem is békében — jelentette ki Júlia most már erőlyesen —, törődjetek a magatok dolgaival...

Duzzogva vonult be az ágyába. Szerencsére a lányok nem forszírozták tovább a témát, mert látták, hogy Júliával nem lehet erről az ügyről

okosan beszélni s így nem lett veszekedés a do-
logból. De kis hijján mult, hogy a három lány
családi békéje fel nem robbant ezen az estén.

Júliát úgy felizgatta barátnőinek magatartása,
hogy sokáig nem tudott elaludni ezen az estén.
Nem haragudott ugyan rájuk, mert jó lányoknak
tartotta őket, akiknek mindössze az a hibájuk,
hogy nagyvárosban nevelkedtek. Ezért akarnak
mindenáron okosabbak lenni, mint ő s ezért ér-
zik magukat feljogosítva arra, hogy gyámkodni
próbáljanak felette. De ő ezt nem fogja tűrni.
Elég volt belőle! Billt is folyton gyanúsítják, in-
trikálnak a szegény fiú ellen. Pedig Júlia szívében
éppen most kezd Bill képe édessé és széppé ala-
kulni. Milyen egyszerű, kedves, becsületes fiúl...
És milyen édesen csókol...

Ezzel az álmodozással aludt el Júlia.

Másnap este, amikor az irodából kijövet talál-
kozott Billel, nem várt ajándékot kapott tőle.
Egy kis ezüst flapp-jack, mely tükröt, ruzst, pu-
dert és pamacsot tartalmazott.

— Remélem, nem fizetted sokat érte, Bill —
mondta Júlia aggodva a fiúnak.

Bill elnevette magát.

— Egy centet sem, drágám. Az egyik öreg ko-
csiban találtam. Tudod, mikor egy-egy öreg ko-
csit megveszünk, én nemcsak a motort vizsgálom
át, hanem a kocsi belsejét is. Majdnem mindig
hagynak bent valamit. Ha mást nem, néhány úti
térképet. Már egész könyvtáram van autó-térké-
pekből. Minthogy én veszem meg a cég nevében

a használt kocsikat, amiket aztán eladok, ami a kocsikban bent maradt, az az én szabad zsákmányom. Tehát használd egészséggel ezt a flapp-jacket, ha tetszik neked, drágám, és ne bántson a lelkiismeret...

Júlia meglelégedéssel vette tudomásul a dolgot. Tetszett neki, hogy Bill nem adott pénzt az ajándékért, mert női ösztönrel érezte, hogy Bill a jövőért takarékoskodik. A jövőért — valószínűleg a kettőjük jövőjéért...

Júlia ugyanis már teljesen lemondott színpadi álmairól. Most már csak egy álma volt. Egy férfi, egy férj, aki hasonlít Billre és egy szép kis családház valahol vidéken. Talán éppen Kansas államban...

Gondosan eltette a flapp-jacket, de az ajándékot nem mutatta otthon a barátnőinek. Minek is mutatná, azok csak kinevetnék vele! Ők is szoktak ajándékot kapni férfiaktól, de gyűrűket, nyakláncokat, vagy karkötőket...

Shirley nem is fogad el olyan ékszert, amiben nincsen briliáns, ha még olyan kicsi is. Ő ugyanis bolondja a briliánsnak...

Viszont Júliát nem érdekelték a drága és csillogó ékszerek. Ha például Shirley ékszereit felpróbálta, úgy érezte, hogy égetik a testét, túlságosan feltűnők, őt magát is zavarták csillogásukkal. Olyan kellemetlenül érezte magát ilyenkor, ahogy például egy fehér egérke érezheti magát, ha ráirányítják hirtelen a vakító villanyfényt...

A többi ajándékot sem mutatta meg Júlia sen-

kinek, amit azután kapott Billtől. Például egy finom bőrből készült kis weekend-táskát, majd egy jól működő öntöltőtollat, amelyek szintén mind eladott kocsikban felejtett tárgyakként kerültek Billhez.

De valakinek mégis csak el kellett dicsekedni az ajándékokkal.

Júlia tehát megírta Ella néninek, hogy megismerkedett egy nagyon rendes fiatalemberrel ((azt persze nem említette meg, hogy miként ismerkedett meg, de nem is fontos, Ella néni úgysem értené meg a newyorki szokásokat) s ez a fiatalember használt autókkal kereskedik.

Júlia aztán leírta az ajándékokat, sőt azt is megemlítette, hogy Bill miként jutott a tárgyakhoz, majd tanácsot kért a nénitől, hogy elfogadhatja-e, mint jónevelésű lány, az ilyen ajándékokat?

Ella néni válasza igen meglepő volt.

— Kedves Júliám — írta a nagynéni, — az ajándékokat elfogadhatod, de azért sose felejtsd el, hogy egy olyan bűnös nagyvárosban, mint New-York, sosem lehet az ember elég óvatos. Ezért tanácslom, hogy mielőtt használod a tárgyakat, előbb — fertőtlenítsd őket...

VIII.

— Júlia, édes, ma este ne menj sehová Billel, Egy kis házi mulatságot tartunk, hozd fel őt is magaddal.

— Miért nem szóltatok előbb? — kérdezte meglepetve Júlia.

— Meg akartunk lepni téged — felelte Grace, — már napokkal előbb kiterveztük Shirleyvel. Lesz egy kis pezsgő is. Felhozod Billt?

— Megpróbálom — gondolkozott Júlia, — ha kedve lesz Billnek feljönni, miért ne?

— Persze, hogy kedve lesz, ha te akarod. Csak hívd fel, nem kell mindig csavarognotok...

Bill nem túlságos örömmel vette a meghívást. Ezúttal egy Oldsmobile-kocsit akart kipróbálni. De Júlia kérésére mégis ráállt, hogy résztvegyen a házi mulatságon.

Mikor felértek a lakásba, ott már vígan állt a multság. A rádióból Paul Whiteman bandája harsogta a jazzt és a lányok legszebb és leglengőbb ruhájukban táncoltak a szoba közepén, ahonnan felszedték a szőnyeget. Két férfivendég is volt velük. Az egyik egy kopasz, kis kövér szőrmekereskedő, aki Shirley kedvéért jött el. A másik Jack Conelly, aki szmokingban lustálkodott egy karosszékekben, majd táncra kerekedett Grace-vel.

Mikor Júlia és Bill beléptek, hangos hurrá-
val fogadták őket. A táncot azonban nem lehetett abbahagyni s csak a tánc végén mutatták be a lányok a vendégeket egymásnak.

— Mr. Eisenstein — mutatta be Shirley a barátját, a kis, kövér szőrmekereskedőt.

Grace csak egy szóval mutatta be Conellyt az újonnan jötteknek. — Jack!

Ez a rövid bemutatás azt jelentette, hogy Jack nem fontos, csak éppen azért van jelen, hogy Gracének is legyen egy táncosa, mert mit ér az olyan mulatság, ahol az egyik lány pár nélkül van?

Aztán zavartalanul folyt a mulatság tovább.

Shirley kisietett a konyhába, szendvicsekkel tért vissza, majd valóban előkerült egy üveg pezsgő is.

A hangulat felmelegedett.

Bill a szoba közepére vezette Júliát és táncolni kezdett vele.

Rögtön kiderült, hogy egész jól táncol. Összesimult Júliával és úgy repült vele, mintha pelyhet vinne a karjaiban. Eisenstein, a köpcös szőrmekereskedő, ügyetlenül forgolódott Shirleyvel és valószínűleg többször rá is lépett a lábára, legalább is ezt mutatta a kínos mosoly, ami időnkint megjelent Shirley arcán.

Grace ezalatt a sarokba húzódott Jack Conellyvel.

— Mit szól hozzá? — kérdezte a detektívtől.

— Még nem tudok semmit — felelte halkan Conelly — de van egy tippem. Az egyik áldozat vallomása szerint az Árnyéknak a fején, a homloka fölött, egy vágás van. Ez a Bill túlságos gondnal fésüli oldalt a haját. Ha megpróbálná Grace és véletlenül felborzólná azt a simán lefésült haját, esetleg rájönnének valamire... Érdemes megpróbálni.

— Rendben van — súgta vissza halkan Grace.

A rádió elhallgatott egy pillanatra, hogy egy másik táncszámba kezdjen.

Grace felállt.

— Most párokat cserélünk — jelentette ki ünnepélyesen és már oda is lépett Billhez — én magával fogok táncolni...

Jack Conelly pedig Júliát fogta karon.

— Ez a tánc az enyém, ha ugyan egy pár percre nélkülözni tudja a barátját...

— Oh, hogyne — felelte Júlia kissé kacéran — nekem is jól esik egy kis változatosság...

— Oh, maga kis ördög — nevetett Conelly — úgy tesz, mintha Bill nem is érdekelné!

— Azt nem mondtam — tiltakozott óvatosan Júlia — Bill nagyon kedves fiú. Egyszerű, de nagyon becsületes...

Conelly erre már nem adott értelmes feleletet. Dúdolni kezdte a dallamot, amire éppen táncoltak. Úgy tett, mintha Júlia teljesen lekötné az érdeklődését, de közben titokban a másik párra figyelt: Billre és Gracere, akik mellettük táncoltak.

— Milyen szépen fésüli a haját — mondta Grace enyelegve Billnek — nagyon csinos, de amikor ilyen szépen fésült férfifejet látok, mindig az a vágyam támad, hogy összekócozzam. Megengedi?

— Nem — felelte határozottan Bill — nagyon csúnya szokásnak tartom, ha a lányok kibontják a fiúk nyakkendőjét, elcsenik az oldalzsebből a zsebkendőjüket vagy összeborzolják a hajukat...

— En pedig mégis megteszem — mosolygott Grace — nálam ez a szeretetnek első jele...

És mielőtt Bill megakadályozhatta volna, uj-jait belemélyesztette Bill frizurájába és hirtelen felfelé borzolta a haját...

Ekkor egész furcsa dolog történt.

Bill elengedte a táncosnőjét, megállt és láng-vörös arccal kiáltott rá a lányra:

— Micsoda ostobaság ez!

Fekete szeme megvillant és a felindulás, ami erőt vett rajta, egyszerre megbénította a kedélyes hangulatot. A másik két táncos pár is megállt.

Conelly elengedte Júliát és hozzájuk lépett.

— Bocsánatot kérek — mondta Grace a fiúnak — nem gondoltam, hogy így megharagszik érte. Majd megfésülöm...

— Köszönöm, rendbe tudom magam is hozni — felelte Bill és kis fésűt vont elő a zsebéből. Elfordult és fésülni kezdett, de már késő volt.

Conelly észrevette, hogy Bill homloka fölött, a haj kezdetétől felfelé egy vágás húzódik végig. Grace is észrevette és a pillantása jelentősen szállt a detektív felé.

Júlia azonban nem vett észre mást, mint Bill rossz kedvét.

— Miért haragudtál úgy meg, Bill? — fordult a barátjához.

Bill már mosolygott.

— Ez az egy rossz a természetemben. Kicsiségeken fel tudok bosszankodni. Komoly veszély-

ben vagy nagy bajok esetén rendesen igen nyugodt vagyok, de apróságokon néha nagyon felmérgelődöm. Persze, bocsánatot kérek... Óhajt még egy táncot, Miss Grace?

— Nem, köszönöm, inkább pihenek — mondta Grace erőltetett mosollyal, de az arca észrevehetőleg halványabb volt, mint az előbb.

— Helyes, igyunk inkább kicsit — indítványozta Conelly és teletöltötte a poharakat. Úgy kínált mindenkit, mintha ő lenne a házigazda. Mindnyájan ittak, csak Bill vonakodott.

— Nem szoktam hozzá a pezsgőhöz Kansasban, a farmon — mentegetődzött — nekem hamar megárt és akkor bolondokat beszélek össze-vissza...

— Csak igyék — biztatta Conelly — ez az egy pohár nem fog megártani!

Bill végre is felhajtotta az eléje helyezett poharat. A hatás valóban rögtön meglátszott rajta, ahogy visszatette az üres poharat az asztalra. Az arca kiszínesedett s fekete szemei még élénkebben kezdtek csillogni, mint az előbb.

Conelly szeme viszont egész kicsi lett, szinte elveszett a szemhéjak mögött, ahogy az ujjait fel és alá húzogatva a poharán, látszólag szórakozott arccal, fordult oda Billhez.

— Az előbb láttam, hogy egy vágás van a homlokod fölött. Valami verekezésben kapta, ugye?

Bill most hirtelen felnevelett. Olyan furcsa

volt a nevetése, hogy Júlia csodálkozva nézett rá. Mi van ezen nevetni való?

— Lám, tényleg nem szabad engedni, hogy Bill igyék — gondolta magában — még egy pohárral sem... Máris milyen furcsán viselkedik!

— Nem verekedés közben kaptam — nevetett Bill és gőgösen felszegte a fejét — verekedésben többnyire adni szoktam és nem kapni.

— Hanem? — kérdezte Conelly lustán és könnyösen, mintha nem is érdekelné túlságosan a felelet. Még mindig hunyorogva nézett maga elé, de Grace észrevette rajta, hogy közben élesen figyelte Billt.

— Baleset! — mondta Bill — kaphatok még egy kis pezsgőt? Az előbb nem is éreztem, hogy ilyen száraz a torkom...

— Nem, nem — próbált tiltakozni Júlia, de Conelly már töltötte is az italt, amit Bill egy hajtásra kiivott.

— Autóbaleset! — folytatta Bill és egyszerre bőbeszédű lett — egy 1930-as Pontiacot akartam kipróbálni. Ez Pennsylvániában történt, Bethlehem és Easton között. A Pontiac vidáman szaladt, tudja, hogy az ilyen könnyű kocsik hogyan futnak. Olyan, mintha gyerekocsit hajtana az ember. Egyszer csak elkezd inogni a kezemben a kormánykerék, a Pontiac először az út jobb oldalára, majd a baloldalára lendül, aztán felfut a töltésre és onnan hátrafelé szaltót csinál. A következő pillanatban felfordulva, összetörve hevert az út közepén. Az egész egy pillanat alatt

zajlott le. Az történt, hogy a hátsó kerék a sebes hajtás közben kipukkadt és ez lendítette ki a kocsit az egyensúlyából. Két kerék összetört, az ablaküvegek betörték és a kocsi egész váza elcsavarodott. Úgy másztam ki a romok közül. Nem történt semmi bajom, csak ezt a vágást kaptam az üvegszilánkoktól emlékebe...

— 1930-as Pontiac volt? — kérdezte Conelly.

— Igen.

— Hm! Az 1930-as Pontiac autók ablakait már olyan üvegből készítették, ami nem törik szilánkokká.

— Várjon csak! — törölte meg Bill a homlokát, ami az italtól izzadni kezdett — igaza van. Most jut eszembe, hogy nem is Pontiac volt, hanem egy Chevrolet...

És megint hangosan felnevetett.

— Mi van ezen nevetni való? — kérdezte meg, ütközve Júlia.

— Azon nevetek, — dadogta Bill — hogy az apámnak, aki lovakkal kereskedett, ugyanilyen vágás volt a fején. Őt egy ló rúgta meg. Én autókkal kereskedem, engem egy autó rúgott meg...

Ezen aztán valamennyien nevettek, még Conelly is.

— Hagyjuk ezt az unalmas beszélgetést — mondta Júlia — táncoljunk kicsit...

— Nem, mánakodott Grace — inkább játszunk valamit.

— Helyes — kiáltott fel Mr. Eisenstein, aki

eddig szótlánul és összeolvadva ült a sarokban Shirleyvel — játszunk bujócskát! Én és Miss Shirley elbújunk, maguk pedig keresnek!

— Hogyne — mondta haragosan Grace — mi aztán kereshetjük magukat!...

— Jobbat ajánlok — indítványozta Conelly — én értek a grafológiához és megmondom mindenkinck az írásából a jellemét, sőt a jövőjét is...

— Igazán? — élénkült fel Shirley a sarokban — ez nagyszerű! És ha elváltoztatott betűkkel ír valaki? Mondjuk csupa nyomtatott betűvel...

— Akkor is következtetni tudok a jellemre és sorsra belőle. Tessék megpróbálni. Írjon mindenki valamit egy darab papírra nyomtatott betűkkel...

— Én nem írok le semmit — jelentette ki Bill.

Minden szem feléje fordult.

— Miért? — kérdezték egyszerre valamennyien.

Bill felnevetett.

— Mert én is értek a grafológiához. Én is tudok jósolni az írásból...

A kövérkés szőrmekereskedő lelkesedni kezdett.

— Nagyszerű! Már itt is van konkurrenciál! Két grafológus egyszerre! Tessék versenyezni!

— Helyes — bólintott vidáman Bill és Jack Conelly felé fordult — írjon le maga valamit erre a papírra...

Conelly elővette a töltőtollát és az asztalon levő ujságból lemásolt egy sort.

Bill kezébe vette az írást és figyelmesen nézte, aztán komolykodva megszólalt:

— Kutató természet. Mindig fürkészik valami után. Szeret a dolgok mélyére látni. Ez a vágy vezette a foglalkozása megválasztásában is.

— Persze, — nevetett Conelly — azért lettem grafológus.

— Nem grafológus — mondta Bill élesen — hanem detektív...

A szobában egyszerre kinos csönd támadt.

Grace szeme sápadtan szegeződött Conellyre. Júlia is álmélkodva nézett maga elé. Shirley és Mr. Eisenstein megzavarodva álltak fel.

Bill nevetett.

— Eltaláltam?

— El — mondta Conelly és hidegen nézett Billre.

— Csodálatos dolog ez a grafológia — törölgette a homlokát a kis szőrmekereskedő — ugyan honnan következett?

— Nézze meg ezt a „t“ betűt, milyen csavarosan kanyarodik vissza! Ez csak eleget mond! Azán az „m“ betűből is sejtettem, hogy Jack barátunk detektív.

Mindnyájan álmélkodva néztek Billre, aki most már a vidámságtól egészen nekiszélesült arccal nevetett fel.

— Főleg pedig onnan következtettem, hogy a multkor, mikor a rendőrségen jártam egy ello-

pött autónk ügyében, ott láttam Jack barátunkat a többi detektívvél...

Júlia elmosolyodott.

— Hja, az más...

— Csak azért csináltam tréfát, hogy megmutassam, milyen csacsiság az egész grafológia! Még szórakozásból is kár a fejet bolondítani vele. Az ilyen fiatal lányok hamar elhisznek minden hókusz-pókuszt...

Júliához fordult.

— Júlia, drágám, én nem maradhatok tovább. Nekem holnap korán reggel találkám van egy üzletféllel. Autót akarok neki eladni. Lekísérsz?

Júlia meglepetve nézett Billre. Hogy kijózanodott egyszerre? Ügylátszik, az előbb sem volt ittas, csak a hangulat kedvéért mókázott. Júlia mindenesetre örült annak, hogy így áll a dolog.

— Igen, Bill — suttogta — lekísérlek...

Bill erre gyorsan elbúcsúzott a társaságtól. Kezett fogott a lányokkal, a szörmekereskedővel, majd Conellyvel, aztán nyugodtan kiment Júliával a lakásból.

— Mit szól hozzá? — kérdezte Grace halkan, izgatottan Conellytől, mikor egyedül maradtak — az a vágás a homlokán...

— Nem elég bizonyíték arra, hogy tegyek valamit ellene — mondta elégedetlenül Conelly — vagy tényleg rossz nyomon járok... vagy nehezebb dologom lesz vele, mint gondoltam...

— Más oldalról viszont — töprengett Grace — olyan rendesen viselkedik Júliával.

— Abból sem lehet következtetni — morgott Conelly — ha tényleg ő az Árnyék, akkor csak játszik az áldozatával. Az ilyenek néha külön gyönyörűséget találnak abban is, hogy magukhoz édesgessék az áldozatot. Egész addig, míg titkos szenvedélyük az örületté fokozódik és egy pillanatban kitör a vadállat belőlük...

Grace megorzongott.

— Hát mit csináljunk?

— Idehallgason Grace! Ha már eddig jutottunk, tovább kell haladni. Bizonyosságot akarok szerezni.

— Hogyan?

— Legközelebb, valamelyik nap, megint ide kell csálni Billt. Hivassa fel Júliával akármilyen örüggyel. De én nem leszek itt ugyanakkor.

— Hanem hol?

— Bill lakásán! Szétnézek egy kissé a holmijai között...

IX.

A következő szerdán este ismét Paul White man bandája harsogta a jazzt a rádióból.

Shirley ismét a szörmekereskedővel táncolt, Júliát Bill vitte a karjaiban, csak Grace-nek nem volt partnere.

Jack ugyanis nem jött el.

Grace nem bosszankodott, mert jól tudta, hogy Conelly hol van, de azért unatkozott. Türelmetlenül leste az óramutatót, mert Conelly azt ígérte, hogy egy-két óra múlva ő is be fog álli-

tani. Addig Grace csak tartsa szóval a társaságot, főleg pedig igyekezzék Billt ott tartani, hogy addig Conelly nyugodtan dolgozhassék a lakásán...

A táncszám véget ért és a párok fáradtan leültek. Most is akadt inni való, de Jack ezúttal tartózkodott attól, hogy akár egy pohárral is igyék.

— Ma este feltétlenül ki kell próbálnom egy kocsit — súgta Júliának — és arra készülök, hogy alkalmas pillanatban megszökhessünk innen...

Júlia nem felelt semmit, csak beleegyezőleg szorította meg Bill kezét.

— Miért nem jött el a maga detektívje? — kérdezte most Bill váratlanul Grace felé fordulva.

Grace elvörösödött a váratlan kérdéstől és nem tudott mit felelni.

— Nem tudom — hebegte zavartan — talán valami dolga akadt... De azt hiszem, később itt lesz...

— Kár, hogy nem jött el — folytatta Bill — nagyon mulatságos ember! Nélküle sokkal unalmasabb a társaság...

Billnek igaza volt. A társaság valóban unalmasnak látszott.

Shirley szótlanul ült a sarokban a szörmekereskedővel, aki átkarolta s mélyen elgondolkozva hallgatott. Azon gondolkodott, hogy Shirley miért hitegeti folyton, miért tesz úgy, mintha szeretné és miért nem ad neki mégse alkalma

arra, hogy egyszer egyedül legyenek? Shirleynek viszont az járt az eszében, hogy milyen címen kaphatná meg már most Mr. Eisensteintől az öszre ígért sealskin bundát?

Grace azon gondolkodott, hogy vajjon Conel-lynek sikerül-e a házkutatás Bill lakásán?

— Behozom a szendvicseket — mondta Grace és kiment a konyhába.

Erre Bill is felállt és megfogta Júlia kezét.

— Menjünk ki egy kicsit a hallbal... .

Júlia engedelmesen követte.

Bill átölelte a lányt a hall homályában.

— Júlia drágám — súgta neki — ez a társaság itt ma menthetetlenül elsüllyed az unalomban. És, amint mondtam, nekem feltétlenül ki kell egy kocsit próbálnom. Felmegyünk újra a Palisade hegyre. Azt hiszem, jobban fogjuk magunkat érezni, mint itt. Ez a legalkalmasabb pillanat a szökésre...

Júlia nem felelt semmit, csak mosolyogva megszorította ismét Bill kezét. Kiosontak az ajtón...

A ház előtt beugrottak Bill autójába. Ezúttal egy öreg Ford várakozott rá. Egy öreg Ford, a régi, egyszerű „T” modell, vékony kerekekkel és zörgő pléhbordákkal.

— Sajnálom, hogy mára nem akadt más kocsí — mosolygott Bill — de egyszer ezt is el kell adni...

Megindította a masinát. Zörgött kissé, de azért Bill szakértő keze alatt engedelmesen futott.

Maga Júlia is elcsodálkozott ezen.

— Azt hittem, hogy ez az öreg Ford már nem is tud menni — nevetett fel, miközben a szűk ülésen odasímult Bill mellé.

— Oh, ezek a régi „T“ modellek elég jók voltak — mondta Bill — nem hiába tették milliárdossá Fordot. Még ma is vannak olyan jók, mint azok a cifra, új kocsik, amiket Ford mostanában csinál. A vidéken sokan vannak, akik ma sem használnak mást, mint ezt a típust...

A Hudson-tunnelhez értek, mely a folyó medre alatt vitte át őket a Jersey-oldalra. A hosszú alagúton, melyet mindenütt sárgásan fénylő csempe borított, egyhangú zúgással csattogtak az öreg Ford kerekei. A falak különös visszhangot vertek s így állandóan valami furcsa dübörgés vette őket körül, amely úgy hangzott, mintha a hatalmas víztömeg, amelynek medre alatt kocsi-káznak, fenyegetné őket.

— Csak már átérnénk! — mondta Júlia — én mindig valami félelmet érzek itt. Nevetséges, de mindig arra gondolok, hogy mi lenne, ha egyszer az alagút beszakadna valahol és a víz beömlőne...

Bill nevetett és megnyugtatta Júliát, hogy az egyhamar nem fog megtörténni. Különben sem lehet semmi baj, mert az alagút úgy van építve, hogy a burkolatnak csak egy külső kockáját önthetné el a víz, mint ahogy a modern hajókat építik.

Tíz percig tartott, amíg átértek és a föld mélyéből kijutottak a szabadba.

Hobokenben voltak és az öreg Ford-kocsi
északnak fordult a Palisade-hegyek felé.

Az üde nyári este édes levegője langyosan si-
mogatta az arcukat...

X.

— Grace...!

A lány — a szendvicsekkel a kezében — meg-
fordult a suttogó hang irányában. Conelly állt
mögötte. A konyhaajtón keresztül jutott be a
lakásba.

— Nézze, mit találtam Bill éjjeli szekrényé-
nek a fiókjában!

Kinyújtotta a tenyerét, amelyen egy kezelő-
gomb csillogott. Egy ovális, fekete onyxból ké-
szült kezelőgomb, a közepén egy porszemnyi
gyémánttal.

— Ez annak a párja, amit az Árnyék elvesze-
tett s amit a meggyilkolt ember kocijában ta-
láltak...

Grace elhalványodott és reszketni kezdett.

— Most mit fog csinálni? Letartóztatja?

— Igen, de nem odabent a szobában. Hátha
megpróbál ellenállni és lövöldözésre kerül a sor.
Hívja ki ide a konyhába és itt majd ártalmat-
lanná teszem...

Conelly revolvért vett elő és a kabátja oldal-
zsebébe süllyesztette. A másik kezében fényesen
csillogó kézbilincset szorongatott.

— Menjen csak Grace, hívja ide...

A lány egész testében reszketve engedelmeskedett. De néhány másodperc múlva riadt szemekkel jött vissza.

— Nincs itt! Elszökött! És magával vitte Júliát is!

Conelly a szájába harapott.

— Milyen autóval jött ide az az ember?

— Nem tudom.

— Meg kell tudni! Ezalatt persze időt nyer a gazember, de ezen nem lehet segíteni. Maradjanak nyugodtan, kézre fog kerülni.

És Conelly kirohant az ajtón.

XI.

A detektív az autókereskedésbe hajtott, ahol Bill dolgozott. Tudta, hogy ezek a nagy üzletek, amelyeknek fényes kirakataiban az autók hosszú sora áll, este is nyitva vannak a Broadwayn, számítva arra, hogy valakinek vacsora után, a jó hangulat hatása alatt jut eszébe autót vásárolni...

Az üzletben azonban ezúttal nem volt forgalom, csak két inspekciós hivatalnok várakozott az esetleges vevőkre.

Conelly belépett és megmutatta a jelvényét. Aztán ridegen és sürgetőleg kérdezte.

— Milyen autókat vittek ki ma este próbaútra?

A hivatalnok megnézett egy listát.

— Ma este? Semmit...

— Nézze meg jobban!

A hivatalnok böngészte a listát.
— De igen, igaza van! Egy öreg Fordot vittek ki. Bill ment el vele kipróbálni...

— Mi a száma?

— „N 28—3—48“.

Conelly felírta a számot.

— De miért kell ez? Mi történt? — kérdezte a hivatalnok.

— Majd megtudja — felelt mogorván Conelly, és kisietett az üzletből.

Öt percen belül a cirkáló rendőrségi autók mindegyikén megszólalt a rádió.

„Feltartóztatni „N 28—3—48“ számú autót...“

Gyilkossággal gyanúsított egyén vezet... Valószínűleg az Árnyék...

Régi „T“ modellű Ford... Legkisebb ellenállásnál fegyvert használni...“

XII.

Enyhe, édes nyári szél fúj, de az égen nem ragyogtak csillagok. Az ég felhős volt...

Az öreg Ford vidáman kapaszkodott fel a hegyre. Fürgén ment a kanyargós úton, nem is lihegett túlságosan, csak éppen, hogy alaposan rázta az utasait.

De Billt ez nem nagyon nyugtalanította.

— Minden csavar meg van már lazulva a vázban — jelentette ki — a hátsó nem zár pontosan

és az zörög olyan rettentően. De az fontos, hogy fel tudunk kapaszkodni...

Felérték a hegytetőre.

Alattuk nem látszott a Hudson. A folyamot sötétszürke köd takarta be, mely elföldte a túl-
nan levő várost is. Ezen a sűrű sötétszürke fá-
tyolon most nem ragyogtak keresztül a milliós
város lámpái. A köd befedett mindent, eltemette
a várost, egy szürke óceánt varázsolt oda, ahol
egy nyolcmilliós metropolis volt.

Olyan ijesztő, olyan félelmetesen szép volt ez,
hogy Júlia önkéntelenül is borzongva mondta:

— Most itt vagyunk egyedül! Egyedül az egész
világ felett! Ugy érzem, mintha senki sem volna
rajtunk kívül az egész világon...

Szorosabban simult Billhez és jóleső érzés
fogta el, ahogy az erős karok melegét érezte a
válla körül.

Bill eloltotta a Ford lámpáit és szorosabban
vonta magához Júliát.

A fiú arcát nem lehetett látni, de Júlia érezte
a forróságát.

— A köd emelkedik — mondta Bill — nem-
sokára talán minket is beborít...

— Félek — mondta Júlia — és maga sem
tudta miért — hirtelen megremegett.

Ekkor halk berregés jött feléjük valahonnan.

— Mi ez? — kérdezte Júlia.

— Hát nem ismered meg ezt a hangot? —
nevetett Bill — látszik, hogy nem értesz az

autókhoz! Ez egy Chandler-kocsi hangja, amínt felfelé kapaszkodik a hegyen...

Bill hangjából büszkeség érzett ki. Büszke volt arra, hogy minden autót megismer a motor zúgásáról.

— Mégpedig, ha jól sejtem, egy 1929-es Chandler... — tette hozzá.

A zúgás és berregés egyre közeledett. Már ott volt a hosszú, csónakformájú kocsi a közelükben és lámpái vakító fényt vetettek a homályba. Odazúgott melléjük és olyan közel állt meg, hogy a sárhányói majdnem feltaszították az öreg Fordot.

— Ugy-e mondtam, hogy Chandler — jegyezte meg Bill — még pedig 29-es...

De nem folytathatta az észleleteit, mert az újonnan érkezett hatalmas autóból egy cingár fiatalember ugrott ki. Vézna legény volt, pattanásos arccal és fakó haja símán volt hátrafésülve. Keskeny, vértelen ajkai olyan egyenesen tapadtak egymásra, mint két léniával meghúzott vonal, ami furcsa, kegyetlen kifejezést kölcsönzött az arcának. A kezében pedig revolver csillogott.

Júlia úgy érezte, mintha jéggé válna az egész teste.

— Fel a kezét és ide a pénzt — hallotta a bandita halk, rekedt hangját.

...Olyan furcsa, olyan valószínűtlen volt az egész! A cingár fickó alig ért magasabbra Bill

vállainál. Úgy látszott, hogy Bill egy ökölcsapással végezni tudna vele. De a bandita kezében jéghidegen csillogott a revolver és Bill kezei már a levegőben voltak.

A többi úgy folyt le, mint egy ködös álom.

A sovány bandita elszedte Bill pénzét, aki alkudozni próbált.

— Legalább ezt a két dollárt hagyja nálam — mondta félig kérőn, félig kedélyeskedve a rablónak — holnap reggelizni is akarok...

— Én is használni tudom a két dollárt — mondta a revolveres alak — és nemcsak a pénzt, hanem a lányt is...

Júlia azt hitte, hogy Bill ökle éppen a pillanatban le fog sújtani. De Bill mozdulatlanul állt, mint egy szobor.

— Csak a pénzre gondol — villant át fájdalomosan Júlia agyán a lázadó gondolat — Bill csak a pénzét próbálta megmenteni...

— Gyerünk, gyerünk, mielőtt lövök! — mondta türelmetlenségtől vibráló hangon a bandita és Júlia felé intett, hogy szálljon be a kocsiba.

Júlia kétségbeesett pillantást vetett Bill felé. De Bill szinte közönyösen állt. A bandita pedig félkézzel megfogta Júliát és berántotta a saját kocsijába, másik kezével pedig a revolvért irányította Bill felé.

Júlia riadtan látta, hogy már ott ül a bandita mellett az erős, nagy Chandler autóban, a motor

egy szökkenéssel indítja a kocsit és Bill még mindig nem mozdul. A bandita pedig még gúnyosan vissza is kiabál Bill felé:

— Jöhet utánam! Próbálja meg, hátha utolér azzal az öreg tragaccsal...

XIII

Júlia csak úgy emlékezett mindarra, ami azután történt, mint egy rémületes álmra, aminek részletei kavargva, kábultan jutnak felébredés után az ember eszébe.

Látta magát, amint ott ül a sovány, vértelen szájú bandita mellett, aki vadul hajtja a kocsit, anélkül, hogy ránézne. A revolvere ott van a zsebében. Júlia érzi is a revolvért, ahogy a kocsi fordulója közben a keze hozzáülődik a bandita zsebéhez. Arra gondol, hogyha alkalmas pillanatban odanyulna és kirántaná a revolvért, megszabadulhatna.

De a keze reszket és remegő ujjai meglökik a banditát, ahogy a zsebe körül kotorászik. És a következő pillanatban a bandita könyöke olyan lendülettel fúródik az oldalába, hogy Júlia felsikolt a fájdalomtól.

— Na, na, édesem — mondja a bandita és keskeny szája nevetésre torzul — nem kell mókázni...

Júlia reménytelenül süllyed vissza az ülésbe.

— Nem kell izgulni, édesem — folytatja a bandita — egész jó kezekbe került. De illik, hogy bemutatkozzam. Én vagyok az Árnyék! Na, mitől ijedt úgy meg? Úgy látom, nem is örül, hogy ilyen híres emberrel ismerkedhetett meg. Vagy nem olvasott rólam az ujságokban?

Az Árnyék, úgy látszik, tele volt hiúsággal.

— Nem olvasott rólam az ujságokban? — kérdezte ismét öntelt vigyorgással.

Júlia nem mert felelni. A torka úgy összehszorult, hogy úgy érezte, egy hangot sem tudna kiejteni. De a bandita könyöke ismét az oldalába vágódott. És Júlia sajgó fájdalommal érezte, hogy legjobb lesz, ha látszólag engedelmeskedik.

— Igen... — nyögte halkan.

És a lelki szemei előtt felmerült, mi lesz holnap az ujságokban.

„Az Árnyék újabb merénylete... az Árnyék tegnap éjjel a Palisade-hegyen elrabolta Júlia Sanders, Kansasból származó 19 éves lányt...”

Az ujság szétviszi a híret az egész országban, Palmertonban is fogják olvasni, a fényképe is megjelenik a hírek mellett... Ella néni ájultan esik össze, amikor meglátja...

És Bill?

Hirtelen olyan különösnek, olyan furcsának tűnt fel előtte, hogy Bill nem tudta megvédeni! Igaz, hogy az Árnyék már lelőtt egyszer egy férfit, aki a vele levő nőt védeni próbálta, de inkább haltak volna meg mindketten...

Az Árnyék hideg kezét érezte a karján és meg-
rázkódott. Nem mert oldalt nézni, de undorral
érezte maga mellett a szörnyet, ezt a vézna, bíú,
beteges korcsot, akiben nincs erő, csak aljas kék-
vág, akinek gyöngé testét csak az elszántság és
a bűnös sóvárgás fűti és aki csak revolverrel tud
nőket szerezni...

— Na, kedvesem, talán barátságosabb lenne —
hallotta most az Árnyék hangját, amelyet már a
remélt élvezet szenvedélye fűtött rekedtté —
tudja, hogy úgy sincs értelme a visszautasítás-
nak...

És az egyik karja Júlia nyaka köré fonódott...
Júlia sikítani akart, de a rémülettől nem jött
hang a torkára. Tehetetlenül érezte, hogy az
Árnyék vékony szája a nyakát éri, majd az ár-
cát, mintha egy kígyó hideg teste csavarodna
rá...

És most beleharapnak a kígyó éles fogai...

Júlia torkából végre kitört a bent rekedt si-
koly. Aztán ájultan hátrahanyatlott és lecsúszott
az ülésről...

XIV.

Arra eszmélt fel, hogy lövöldözést hall. Mintha
egy egész hadsereg tüzelne a háta mögött.

— Bum... bum... bum...

Egyik dörrenés a másik után. Az Árnyék rá-
hajlik a kormánykerékre, de időnként megfordul

És hátra lő egyet. Aztán ugrálni kezd a kormánykerék az Árnyék kezében és a hatalmas autó nagyokat zökken, mintha rögtön fel akarna fordulni.

Az Árnyék káromkodik és az autó megáll. Kiugrik — revolverrel a kezében — a kocsiból. Tűzel az utánuk közeledő kocsi felé...

Julia — mintha egy vízió lenne — az öreg Fordot látja közeledni. Az Árnyék kezében eldörren a revolver. Tűzláng csap ki a csőből. Az öreg Ford szélfogó üvege csörömpölve hull a földre...

Most Bill ugrik ki a Fordból. Az Árnyék revolvere egyenesen feléje mered. Jaj, most lelövi.

De nem, ebben a pillanatban Bill kezében is revolver villan meg, amellyel villámgyorsan lő. És az Árnyék kezéből kihull a fegyver.

Bill kitépte a kezéből...

A következő szemvillanásban Bill már ott van az Árnyék mellett és revolvere a bandita fejének mered.

Julia eltakarja a szemét. De nem hall újabb dörrenést, csak egy hangos csattanást. Mi lehet ez...? Árnyék már a földön fekszik!

Bill nem használta a revolverét, csak az ökle csapódott rettenetes erővel az Árnyék állához. És ez az egy ütés elég volt arra, hogy a sovány rabló tehetetlenül végignyúljon a földön, mint egy eltaposott béka... Bill pedig kötelet és szijjat vett elő és összekötözte az Árnyékot...

— Julia ismét az öreg Fordon ült Bill mellett az első ülésen. De a félelem és ijedtség még mindig rázta a testét.

— Ugyan, ne reszkess már, te kis csacsi... — csittította Bill.

Julia remegő kézzel simogatta végig Bill karját, mintha meg akarna győződni róla, hogy tényleg teljes épségben ül-e ott mellette? A Ford vidáman futott velük a hegyoldalon...

— Dehát hogy tudtál utolérni, Bill? — csodálkozott Julia.

— Nagyon egyszerűen — mosolygott Bill — ismerem az autókat, tudom, hogy melyik kocsira képes... Egyenes terepen persze nem is álmodhattam volna, hogy beérem a Chandlert, de itt a hegyen előnyben voltam vele szemben.

Szeretettel simogatta meg a Ford kormánykerékét.

— Jó kocsik ezek! Könnyen mennek a tekervényes utakon, a hegyről lefelé pedig éppenséggel semmi előnye nem volt a Chandlernek. Túl hosszú a Chandler ahhoz, hogy a fordulókat gyorsan vehesse. Ez a kis vacak meg olyan könnyűséggel kanyarog a hegyi utakon, mint egy macska...

— Azért is engedtem látszólag olyan nyugodtan, hogy a bandita elvigyen — folytatta Bill —

mert biztosan tudtam, hogy utolérlek benneteket. Az első pillanatban nem lett volna semmi értelme az ellenállásnak, mert akkor még nem volt fegyverem...

— Hát honnan szerezted a revolvert?

— A Ford-kocsiban volt az ülés alatt. Ott felejtették, mikor eladták a kocsit. Tudtam, hogy ott van, de otthagytam az ülés alatt, mert nem gondoltam, hogy szükség lesz rá...

Julia odasímult Billhez.

— Mi volt az a borzalmas lövöldözés? Úgy hallottam, mintha egy egész hadsereg lövöldözne...

— Csak én lőttem — mondta Bill vidáman — ki kellett lyukasztanom a Chandler pneumatikáit, hogy megálljon...

— De ő is visszalőtt — mondta aggódva Julia, mintha csak most szállta volna meg a félelem, hogy Billnek is baja történhetett volna — agyonlőhetett volna...

— Dehogy, dehogy — nyugtatta meg Bill a lányt fölényesen — ne felejtsd el, drágám, hogy nekem előnyöm volt, mert hátulról jöttem, neki pedig vaktában kellett hátrafelé lövöldözni. És különben is láttam rajta, hogy nem valami jó célzó. Én pedig elég sokat lövöldöztem a farmon. Verebekre, meg feldobott bádogkannákra, később pedig feldobott pénzdarabokra. Igazán gyerekjáték volt kilőni a revolvert a kezéből...

XVI.

Már a hegy lábánál voltak, amikor hirtelen egy másik autó lámpái csapódtak a szemükbe. A másik autó sikító fékkel lassított és hirtelen keresztbe fordult előttük az úton.

Meg kellett állni.

Az autóból rendőrök ugráltak ki és revolverrel a kezükben felkapaszkodtak a Ford hátsójára.

Bill nyugodtan emelte fel a kezét a levegőbe,

— Mi a baj?

Hirtelen, mintha a földből bukkant volna elő, Conelly állt előttük.

— Mondtam, hogy erre lesznek! Szerencse, hogy a Hudson-alagútnál megfigyelik a kocsik számait...

Két rendőr Billhez ugrott és rácsapták a bilincset a kezére.

— Ejnye, Jack — mondta Bill csodálkozva Conellynek — csak nincs valami gyanuja ellenem?

Conelly egy fekete onyx kezelőgombot vett elő,

— Ez a magáé? — kérdezte Billtől.

Bill ránézett a gombra, aztán nyugodtan mondta:

— Igen, de nem használok, mert csak egy darab van belőle. Egy használt, sárga Buickban találtam, amit három hét előtt vettem egy kövér embertől. Valami fűszeres volt. Azért adta el a kocsiját, mert egyszer ellopták tőle és amikor

gazdátlanul megtalálták, már igen rossz állapotban volt a kocsi. A csapágyak kiégtek. A tolvaj úgylátszik agyonhajszolta. De mért kérdi? Miféle kézelőgomb az?

— Ennek a párját az Árnyék akkor vesztette el, mikor a Kings Roadon kirabolt egy szerelmes párt és lelőtte a férfit...

— Már értem! — mosolyodott el Bill — ebből azt következteti Mr. Conelly, hogy én vagyok az Árnyék! Tévedés... Az Árnyék itt van a hátam mögött! Nézzen csak be a kocsiba...

Conelly benézett az öreg Ford belsejébe, ahol egy csapzott hajú, összeszíjazott alakot látott feküdni az ülés alján. Az Árnyék volt...

XVII.

Julia tortát sütött, Grace szendvicseket készített, Shirley pedig két üveg pezsgőt hozott.

A szőrmekekereskedő nem jelent meg a házimulatságon, mert Julia kidobta, ellenben Conelly ott volt.

— Azért jöttem el, hogy bocsánatot kérjek. — mondta Billnek.

— Nem szükséges — felelte Bill — belátom, hogy a látszat csakugyan ellenem szólt...

— És azért is ide kellett jönnöm — folytatta Conelly — hogy elhozzam magának ezt a csekkeket... Tízezer dollárról szól.. Az Árnyék elfogásának jutalma...

És letette az asztalra. A lányok ámulva állták körül az asztalt. Julia arca ragyogott.

Bill zavartan morgott valami köszönésfélét, aztán Julia felé fordult.

— Julia, drágám — mondta félszegen — gyere, kipróbálunk egy Chrysler-t. Ugyanis arra gondoltam, hogy ezt megtartjuk magunknak. Ideje már, hogy egyszer a saját autónkon járjunk, ne mindig más kocsiján... A szelepeket be kell reszelni, a radiátoron van egy lyuk és új pneumatikot kell venni a kerekekre... Akkor aztán nem lesz semmi baj az úton...

Julia felnézett Billre.

— Hová megyünk?

Bill feladta rá a köpenyét és halkán, boldogan súgta a fülébe:

— Kansasba...

VEGE.

Következő regényünk hétfőn (vidéken kedden) jelenik meg

HÉTFŐN JELENIK MEG

a Világvárosi Regények következő száma, amelynek címe

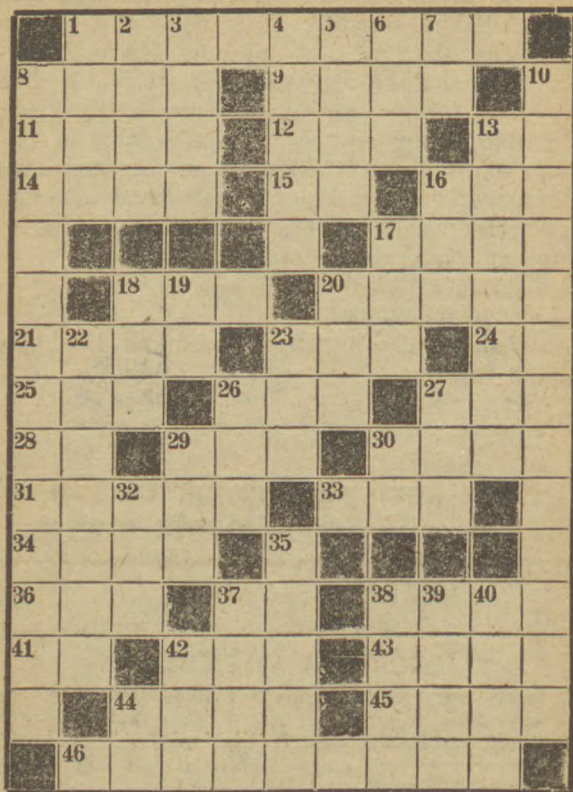
GYILKOS A VILLÁBAN.

Gyilkosság nem történik benne, a gyilkos nem is gyilkos, csak egy, gyilkosságra kész betörő. Ez a kalandos, aranyos humorral átszőtt regény csupa kedves ötlet, vidám fordulat, ugyanekkor pedig lélekzetelállítóan izgalmas és lenyűgöző.

SZELES IMRÉNEK

ez a műve, izgalmasságával, drámai feszültségével és humorával méltán sorakozik a legjobbak közé.

134. számú keresztrejtvény

134. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

1. Az állam védői
8. Derűre következik
9. Eszes
11. Alacsonyabb lesz
12. Harap
13. Személyes névmás
14. Osztrák vigjátékiró — két-szer véve
15. Árunak van
16. Az egyik oldal
17. Hosszu ideig
18. Magyar király volt
20. Őres hely
21. Rádióesekes
23. Német udvar
24. Részvénytársaság
25. Kárt okoz
26. Cicoma, festék
27. A férfi élettársa
28. Német igék múlt idejének első szótága
29. Testrész
30. Keleti méltóság
31. Odajegyezz
33. Női név
34. Arab fejedelem
36. Aradi Torna Klub
37. P. E.
38. Buda régi neve
41. Sír
42. Esd
43. Belső szerv
44. Kivel?
45. Hamletet izgatta ennek kérdése
46. Kicsinfolás

FÜGGŐLEGES:

1. Kutya
2. Város
3. A tud ige egyik multidejű régies alakja
4. Kóbor életet élő
5. Valaki törekedik valamire
6. A betűk rendje
7. Földmunkás csinálja
8. Fényképész kéri
10. Az emberiség eddigi életét foglalja magában
13. Befedni
16. Dickens álneve
17. Főnök, idegen nyelven és fonetikusan
18. Abteilung röviden
19. Tágas
20. Idecipel
22. Valódi
23. Laknak benne
26. Bátor
27. Mutatószó
29. Többes kérdőnévmás
30. Igeköötő
32. Száj része
35. Mozdulatlan
37. Fajta
38. Váltót . . . ol
39. Irány
40. Zuhánás
42. Mázol
44. Római hatos

A 133. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Vizszintes sorok: 1. Csillag Anna, 10. Leopárd, 11. Et., 13. Stola, 14. Ab, 15. Numizmatika, 18. Dli, 19. Rin, 20. Tanarak, 25. Szaka, 26. Alash, 27. Kapitál, 28. Átadó, 29. Evans, 30. Róza-nap, 32. Ars, 34. Ote, 36. Fizess nekem!, 41. Am, 42. Vater, 43. Kb, 44. Temetni, 46. Unos-untalan.

Függőleges sorok: 1. Csendes már a falu . . . 2. II, 3. Lesi, 4. Lotz, 5. A pompa, 6. Gála, 7. Arat, 8. N. D., 9. Abban a hiszemben, 12. Tul, 14. Aki, 16. Mit akarsz?, 17. Irkalapok, 21. Akadó, 22. Napoz, 23. Raten, 24. A Láva, 31. Austen, 33. Rim, 35. Tek., 37. Eves, 38. Samu, 39. Nett, 40. Erna, 44. To, 45. II.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy, vagy több eredeti regény.

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Égly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Ural Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csündes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László.

Az utolsó 25 szám a következő:

110. CSÜNDES GÉZA: 8000 pengő hozomány.
111. SZEREDI S. GUSZTÁV: Robbanás.
112. FORRÓ PÁL: A szörnyű felfedezés.
113. GÁRDOS FERENC: Leleplezve
114. LELESZ BÉLA: Harmonika Jimmy.
115. POLGÁR REZSŐ: Az aranykezü bankár.
116. GÖRÖG LÁSZLÓ: Egy ember, aki nem mosolyog.
117. BARÓTI ZOLTÁN: A parkettáncos.
118. GOSZTONYI ADÁM: Életfogytiglan.
119. BIBÓ LAJOS: A halottak gyöznek.
120. KELEMEN KÁLMÁN: Az elveszett utas.
121. FORRÓ PÁL: Trópusi történet.
122. MAGYAR TIBOR: A lélekgyilkos.
123. NAGY KÁROLY: Aranybilincs.
124. CSÜNDES GÉZA: A hadizsákmány.
125. FARAGÓ SÁNDOR: A cárnő napernyője.
126. BÜKY GYÖRGY: Asszony a fronton.
127. GYÖRGY LÁSZLÓ: Harc az aranyért.
128. ASZLÁNYI KÁROLY: Dráma a háztetőn.
129. TERNAY ISTVÁN: Zsuzsi pénztárcát talált.
130. LELESZ BÉLA: Bert és az ötlövető.
131. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: Gazdag házasság.
132. GÖRÖG LÁSZLÓ: Ültem
133. FORRÓ PÁL: Két asszony álarchan.
134. GOSZTONYI ADÁM: Harc az árnyékkal.

NEM
SSZA

at

y
b,
r,
i,
n,
y
a,
y,
s-
r
y,
i,
b.

